

IRENE M. ADLER

SHERLOCK, LUPIN i JO

LA MÀSCARA DE L'ASSASSÍ

Estrella Polar

IRENE M. ADLER

SHERLOCK,
LUPIN i JO

The letter 'O' in 'SHERLOCK' is replaced by a circular silhouette containing the profiles of Sherlock Holmes and Arsène Lupin facing each other.

Tots els noms, personatges i històries continguts en aquest llibre tenen *copyright* i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les traduccions i les adaptacions són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

Títol original: *La maschera dell'assassino*

© Atlantyc S.p.A., Itàlia, 2017

© de la traducció: M. Dolors Ventós Navés, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Projecte de Pierdomenico Baccararo

Una història d'Alessandro Gatti i Lucia Vaccarino

Il·lustracions de Iacopo Bruno

Extret de la correspondència d'Irene M. Adler

Format editorial: Atlantyc S.p.A., Itàlia

Projecte gràfic: The World of Dot

Compaginació i redacció: copia&incolla snc, Verona

Publicat per acord amb Book on a Tree Ltd.

Edició original publicada per Edizioni Piemme SpA

International Rights © Atlantyc S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia

foreignrights@atlantyc.it - www.atlantyc.com

Primera edició: març del 2020

ISBN: 978-84-18134-19-7

Dipòsit legal: B. 2.573-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

JA
N'HI HA
PROU!

Som el resultat de les nostres eleccions i les de les persones que ens estimem. Ho penso sovint quan transcriu les meves memòries sota el sol de Capri, mentre l'anciana mestressa de la casa m'observa de reüll i belluga el cap; probablement pensa que la meua pell clara s'omplirà de pigues. Quin mal hi ha? Prendre el sol em regenera i trobo que el meu nou color daurat m'afavoreix. Que no es consideri gaire fi ni aristocràtic no em preocupa gens, al contrari. En aquests temps de guerra, ara que les nacions europees s'enfronten per segona vegada al cap de

poques dècades, una mica de sol serveix per escampar la meva boira interior. Què podria fer jo, una sola dona, contra els vents de destrucció que bufen en continents sencers?

Una sola dona.

O una dona sola? Totes les persones que he estimat ja no hi són i l'única manera de retrobar-les és passejar pels records. I no solament els meus: en una petita llibreria de l'illa he trobat la col·lecció completa dels escrits d'en John Watson, relligada en pell i guarnida amb lletres daurades. Em costava de creure el que veien els meus ulls, però el llibreter s'ha esforçat per explicar-me, en un anglès telegràfic però comprensible, que aquesta illa va ser una meta del Grand Tour durant molts anys: joves intel·lectuals i apassionats per l'art, de bona família, venien a omplir-se els ulls de la bellesa d'Itàlia. I per això l'Illa Blava, que és com anomenen Capri, es va convertir en un petit nucli de cultura internacional, i en aquesta simpàtica llibreria es poden trobar textos en altres idiomes, a més de l'italià.

El llibreter assenyala uns volums i després a si mateix, amb un gran somriure.

—M'ha agradat molt! —em diu, donant copets amb el dit al nom escrit amb lletres daurades al dors d'un volum.

És un nom que m'estimo molt: Sherlock Holmes. I en aquests dies estranys i foscos em fa companyia, i em revela, gràcies als escrits del doctor Watson, algunes històries que la Irene m'havia amagat. Per protegir-me, ara ho he comprès.

Sovint en subratllo paràgrafs i, tot i saber que el doctor Watson, de tant en tant, es permetia algunes llicències poètiques, modificava detalls, enriquia fets i callava els secrets i les confidències més personals, més d'una vegada somric reconeixent paraules que, ben segur, eren de la collita d'en Sherlock.

Avui, asseguda a la tauleta de la terrassa, m'he trobat davant dels ulls una afirmació seva: «Tinc una teoria molt personal segons la qual un individu representa en el seu desenvolupament tota la seqüència dels seus avantpassats, i que un canvi sobtat cap al bé o el mal s'ha d'atribuir a una forta influència provocada per la ramificació del seu arbre genealògic: de manera que arriba un moment en què l'individu es converteix en el compendi de la història de la seva família».

Tal com em passa sovint, no hi estic d'acord. I no solament perquè la meva mare adoptiva, la Irene Adler, em va ensenyar que el destí no existeix.

Qui llegeix les meves memòries ja està al corrent dels meus orígens. Soc una princesa frustrada, a causa dels esdeveniments i de la meva voluntat, guiada per la de la Irene. I si miro enrere, trobo que les meves eleccions no estan esquitxades amb reminiscències de tsars o de nobles. Soc un arbre empeltat, les meves arrels no són meves, són les que va crear l'estranya i gens convencional família que la Irene va crear per a mi, que es compon d'una espia, un detectiu i un lladre. He alçat els braços cap al cel i he reivindicat la meva singularitat, però van ser ells els qui em van donar limfa i nodriment per créixer. Soc qui soc gràcies a ells, per a bé o per a mal. I, reculant en la meva història, m'adono que potser me n'hauria d'haver refiat més. O potser les coses haurien anat d'una altra manera.

Aquell estiu a Briony Lodge semblava de tot menys un estiu. Si més no a mi, acostumada a la temperatura de

Nova York, que podia ser tan gèlida i nevosa a l'hivern com roent a l'estació càlida.

—Encara plou! —vaig remugar.

Em vaig estrènyer el jersei de llana de color beix que m'havia resignat a posar-me per damunt del vestit d'estiu de flors que havia comprat pocs dies abans i vaig enretirar una cortina de la sala per mirar a fora. Esperava veure una esclatxa blau clar en algun racó del cel que pogués asserenar el meu dia, però l'horitzó era plumbi i descolorit.

—Si continua així, la pluja ens esborrarà de la capa de la terra! —vaig exclamar, aclofant-me en una butaca amb gestos de diva del cinema mut.

—*Cof!* —va respondre l'Arseni, arrepapat en l'altra butaca amb expressió afligida. Ja feia dies que el turmentava una tos seca i incessant.

La Irene, que llegia el diari al centre exacte de la tribuna per gaudir de tanta llum solar com fos possible, va alçar els ulls de les notícies i va sospirar.

—Quan vaig decidir tornar a Anglaterra ja ho sabia, això. Vull dir que ho sabia racionalment, però no recordava com n'era de profundament empipador, decididament

incòmode i francament desmoralitzador viure en un lloc tan gris, tètric i plujós.

—*Cof!* —va estossegar l'Arseni, amb un gest de consens.

—Vols dir que no hauries d'anar al metge? —li va preguntar la Irene.

—*Cof!* —va fer l'Arseni, negant vigorosament amb el cap.

—Per què no? Fa quatre dies que no pares de tossir tota l'estona.

—Perquè... *cof!*... no... *cof!*... necessito... *cof!*... cap metge... *cof!* —va esbufegar l'Arseni, sacsejat per la tos que provava de contenir.

—No, és clar, no necessites cap metge! —va replicar la Irene alçant una cella mentre es tombava cap a mi—. Monsieur Lupin està sa com una poma! Oi, Mila?

—Com una poma podrida —vaig confirmar, i l'Arseni va esclatar en una barreja de rialles i tos—. Crec que hauríem d'avisar el doctor Davenport —vaig afegir, assenyalant la casa del davant de la nostra, on havíem descobert que vivia un metge amb una certa bona fama.

—No... *cof*, no vull metges! —va repetir l'Arseni amb la veu enrogallada.

—Vet aquí una notícia que podem vendre als diaris: «El gran Arseni Lupin es burla d'escamots sencers de policies, però li fa por el metge grassonet que viu a l'altre costat del carrer» —va bromejar la Irene, fent-me una mirada còmplice—. «Potser li fa por que el metge li digui que ja té una certa edat i no pot esgotar-se com un adolescent?» —va afegir, sempre imitant el to de qui llegeix un article del diari.

—Però què dius d'esgo... *cof*, tar-me... *cof*? —va esbufegar l'Arseni—. És aquest temps que *cof*, *cof*...

En aquell moment, en Sherlock va obrir la porta de bat a bat i va aparèixer al llindar de la sala amb un impermeable de color verd sàlvia. Als seus peus, s'hi va formar immediatament un bassal d'aigua que la Irene va mirar amb desaprovació. Encara que no digués res, vaig tenir clara la seva enrabiada per la manera d'arrufar el nas i arquejar les celles alhora. Als seus llibres, el doctor Watson va afirmar moltes vegades que en Sherlock era un company de pis difícil, i que calia armar-se de molta paciència per suportar

els seus rampells i estirabots, ja fos en els seus moments d'avorriment o en els accessos d'eufòria. Però no crec que cap de nosaltres estigués preparat de debò per a les seves rareses.

—Però què hi feu, tirats a la butaca, en un dia tan esplèndid com avui? —va exclamar en un to d'allò més jovial i amb un gran somriure.

L'Arseni va tenir un altre atac de tos per la sorpresa.

—Amic meu, hauries d'haver passat més temps a l'aire lliure per enfortir el teu físic, en lloc de perdre el temps en inútils sopars de gala, festes i altres estupideses mundanes —va dir en Sherlock amb una rialleta—. I ara, a l'edat madura, gaudiries de tanta salut i energia com jo.

L'Arseni va mirar-lo fixament i va remugar:

—Ha parlat el Senyor Vida Sana!

L'addicció al tabac i a altres coses d'en Holmes, l'havia descrit el doctor Watson a les seves pàgines, encara que ho fes amb una discreció amical.

—Allò eren uns altres temps, no estava al corrent del greu perjudici que provoca el fum, però ara les recerques científiques han fet passes de gegant i es formulen hipòtesis

que relacionen el tabac amb malalties com ara... —En Sherlock es va interrompre immediatament i va arquejar les celles—. Vols dir que no hauries d'avisar un metge?

—No em passa res! És culpa d'aquest... *cof*, coi de mal temps!

—És que, quan ja tens una certa edat, no se sap mai, i val més anar amb compte, amic meu —el va renyar en Sherlock, vagament irònic.

—Parlant d'anar amb compte... —el va tallar la Irene—. Era imprescindible que m'inundessis el terra amb el teu impermeable degotant?

—L'aigua s'evapora —va replicar en Sherlock sense immutar-se—. A més, no tinc temps per a aquestes ximpleries. Ja l'eixugarà en Billy. Per cert: heu vist en Billy?

Negant amb el cap vaig respondre:

—No l'hem vist des de l'hora d'esmorzar.

—L'he enviat a fer un encàrrec, espero que el noi no em decebi, tot i que tinc prou motius per creure que se'n sortirà. És un nano molt espavilat.

En Billy, el nostre majordom, era un noi de setze anys de somriure murri i mil recursos. Per això en Sherlock

sovint el tiranitzava enviant-lo a comprar les coses més inusitades per tota la ciutat. Fins a aquell moment, en Billy no li havia fallat mai.

Com si l'hagués invocat, el noi va aparèixer per darrere d'en Sherlock. Sota el braç dret duia unes làmines de planxa lligades amb un cordill i amb la mà dreta subjectava un sobre. Tot i que s'havia passat tot el matí sota una pluja incessant, estava completament sec. Els seus cabells foscos estaven partits en una clenxa al costat i el tupè li queia al front en una onda perfecta.

—Li porto les làmines de planxa, senyor Holmes —va dir—. Tenen un gruix de 2,5 mil·límetres, tal com m'ha demanat.

—Perfecte, Billy, perfecte! —va dir en Sherlock, satisfet, examinant el material.

—Per a què les necessites? —li vaig preguntar, encu-riosa.

—Per salvar les meves abelles de l'aire irrespirable de Londres! —em va respondre—. Amb tot el carbó que es crema en aquesta refumada ciutat, l'aire està empestat de fums i pols. Encara sort que plou tant i que la pluja

neteja l'aire, però he de protegir les abelles construint una depuradora per als ruscós que he dissenyat, abans que aquest temps favorable cedeixi el lloc a uns dies sense precipitacions.

—Temps favorable, dius? Pots comptar! —va remugar la Irene, fent una mirada al cel londinenc, tan gris com les làmines d'en Holmes.

—Què és aquest sobre? —vaig preguntar a en Billy, estrenyent-me el jersei de llana.

—Una carta de... de la senyora Clara Boehmer —va dir en Billy llegint el remitent.

La Irene es va aixecar de cop.

—Ai, gràcies a Déu! La meva estimada Clara ens deu enviar les indicacions per a la nostra estada a casa seva, a Torquay. Prou falta que ens fa passar uns quants dies al mar! —va dir la meva mare adoptiva mentre obria el sobre. Però quan va llegir el contingut de la carta, la seva expressió esperançada es va transformar en una ganyota de decepció.

—Què hi diu? —li vaig preguntar, nerviosa.

—A la meva amiga li sap molt de greu, però no pot tornar a Torquay. El metge li va aconsellar que passés una

temporada sota el sol de Malta, però durant una excursió va caure i es va trencar una cama a l'altura de la pelvis. En aquestes condicions no li és possible tornar fins d'aquí un mes. Adeu-siau a les nostres petites vacances a Devon!

—Veieu... *cof*... què passa quan escoltes... *cof* el metge?
—va remugar l'Arseni.

Aquella brometa va fer riure en Holmes amb ganes, i si no hagués estat tan decebuda, jo també hauria rigut.

—Val més així! —va comentar en Sherlock encongint-se d'espatlles—. S'hi està tan bé, aquí...

—Mila, anem a fer una passejada —va exclamar la Irene secament, sense fer cas a les paraules d'en Holmes.

—Però si ja és gairebé l'hora de dinar... —va observar en Holmes, perplex.

—La Mila i jo dinarem fora! —va sentenciar la Irene.

—Vaig a avisar la cuinera —va dir diligentment en Billy.